

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον ἀριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκομένην γῆν τῶν ἠερθευόνων.

Αὐγούστου πέμπτη καὶ εἰκοστῆ,
Στόλοι μὰς ἤλθον θαυμαστοί.

Ἐνηκοῦσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίας πικτοῦ καὶ λεπτὰ.

Χίλια καὶ ἕνα,
τρέχε πένα.

Ἄλλων τὰ δύο ξυλένγα πλασματὰ τοῦ Γεωργίου ἀρραβωνιάσματὰ.

Κι' ἐμεῖς μὲ ρόδα φαίνομε τὴν ὕψηλότητά σου...
δὲν ξέρεις πῶς γάρηκαί με στ' ἀρραβωνιάσματά σου.
Χαῖρε, ποῦ δὲν σ' ἐθάμβωσαν Βασιλικαῖς πορρύριες,
καὶ κόρη τῆς ἀγάπης σου καὶ τῆς καρδιάς σου πῆρες
μὲ χάρες καὶ ὠμορριά ψυχῆς, ποῦ δὲν τὴν κάνουν θρόνον
καὶ δὲν τὴν σβύνουν χρόνοι.

Εὔοι τῆς νύφης τῆς χρυσῆς, ὅπου τὸ παλληκαρι
τοῦ θρόνου μας θὰ πάρη
μὲ τὴν καρδιά τὴν ἑστέρη καὶ τὴν παλληκαρίσια,
ποῦ τόκανε τὰ δάκρυα νὰ χύσῃ τὰ περίσσια.

Χαῖρε, ποῦ δὲν σ' ἐθάμβωσαν Αὐλῶν μεγάλων τύφοι
καὶ πάπυροι πανάρχαιοι καὶ φεουδαρχικοί...
τραγοῦδια λῆτε στὸ γαμπρὸ, τραγοῦδια καὶ στὴ νύφη,
ποῦ ξέρει καὶ ἀπὸ γράμματα καὶ ἀπὸ ζωγραφικὴ,
καὶ ἀστρονομία τ' πούδασε καθὼς τὸν Αἰγινήτη
καὶ ξέρει γι' ἄστρα νὰ μιλή καὶ τροχιαῖς κομήτη.

Χαῖρε φωνάζομε ξανά,
καὶ ἀπὸ τῆς Κρήτης τὰ βουνά,
ποῦ τῆς κορραῖς των κρύβουσε σὲ σύννεφα καὶ χιόνια,
κάτι σκιαῖς παλληκαριῶν, ὅπου κοιμούνται χρόνια,
τὰ δακτυλίδια χαιρετοῦν τοῦ γόνου τῆς Κορώνας,
ποῦ γινε τῆς ἐνώσεως ὁ πρῶτος ἀρραβῶνας.

Πικανίδες χαιρετοῦν τὸν ἀρραβωνιασμένο,
τὸν ναῦτη, τὸν ἐνετιτυτῆ, τὸν θαλασσοδαμένο,
καὶ σὲ πελάγη γαλανά καὶ ἀρροστερανωμένα
Νεραΐδες φαίνουσε μ' ἀρροστὰ ἀρόπλαστη παρθένα.

Τῶν ἀρραβῶνων ἡ χρὰ γὰρ καὶ σ' ἐμᾶς νὰ γίνῃ,
εὔοι καὶ ἀρραβωνιάστῃς τοῦ Βασιλῆα τάγορι,
καὶ ἀπὸ τῆ γῆ ποῦ τόβρεψε λευκοὶ φυτρόνουν κρῖνοι
γιὰ τὸν λεβέντη Ναύαρχο καὶ τὴν πανόρηκα κόρη.

